

Sygn. akt I C 802/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 stycznia 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) S.A. z/s w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z/s w S. na rzecz powódki M. M. kwotę 4.602 zł (cztery tysiące sześćset dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 23 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.448 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Zarządzenia:

1. odnotować,

2. kal. 21 dni,

24.01.2017 r.

Sygn. akt I C 802/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 17.03.2016 r. do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej powódka M. M. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą E. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) SA z/s w S. na rzecz powódki kwoty 4.602 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23.02.2016 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że prowadzi działalność gospodarczą z/s we W. zajmując się m.in. wynajmem pojazdów zastępczych. W dniu 12.12.2015 r. wskutek kolizji drogowej, której sprawca posiadał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, uszkodzeniu uległ pojazd m-ki S. (...) o nr rej. (...), będący własnością poszkodowanej N. W. (1). W związku z zawartą ze sprawcą wypadku umową ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, poszkodowana zgłosiła stronie pozwanej roszczenie związane z zaistniałym wypadkiem komunikacyjnym. Uszkodzony pojazd wykorzystywany był przez poszkodowaną w życiu codziennym. Poszkodowana nie dysponowała innym pojazdem, którym mogłaby zastąpić uszkodzone auto, związku z czym zmuszona była wynająć auto zastępcze – w dniu 13.12.2015 r. poszkodowana zawarła z powódką umowę najmu pojazdu P. (...), który to pojazd należał do tej samej klasy, co uszkodzony samochód

(segment B). W sumie najem trwał 35 dni i pokrywał się z okresem likwidacji szkody i naprawy pojazdu. Z tytułu użytkowania pojazdu zastępczego powódka w dniu 18.01.2016 r. wystawiła na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.974,10 zł. W dniu 18.01.2016 r. powódka zawarła z poszkodowaną umowę przelewu wierzytelności. W dniu 22.01.2016 r. pełnomocnik powódki wystąpił do strony pozwanej z wnioskiem o zwrot kosztów najmu wynikających z ww. dokumentów. Pismem z dnia 01.02.2016 r. strona pozwana wydała decyzję o wypłacie kwoty 2.371,10 zł. Strona pozwana zweryfikowała okres najmu do 18 dni, uznając początkową datę najmu tj. 13.12.2015 r. jednakże kwestionując dalszy jego okres, oraz stawkę za dobę najmu ze 196,80 zł brutto do 127 zł brutto. Strona pozwana uznała natomiast w całości koszty podstawienia pojazdu. Powódka jako podstawę prawną swojego roszczenia powołała przepisy kodeksu cywilnego oraz ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w szczególności przepisy art. 19 ust. 1 i art. 34 ust. 1 ww. ustawy oraz art. 361 § 2 i art. 361 § 1 Kodeksu cywilnego oraz powołała się na orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. W zakresie żądania odsetek powódka powołała jako podstawę prawną art. 481 § 1 Kodeksu cywilnego oraz art. 14 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Powódka wskazała, że zgłosiła swoje roszczenie pismem z dnia 22.01.2016 r., które doręczono stronie pozwanej również w tym dniu, gdyż było wysłane pocztą elektroniczną, a zatem strona pozwana była zobowiązana zgodnie z ww. przepisami do wypłaty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego do dnia 22.02.2016 r. W związku z powyższym powódka dochodziła odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie za okres od dnia 23.02.2016 r. do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 09.05.2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej – Sąd Gospodarczy stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania tut. Sądowi.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz wniosła o przekazanie sprawy sądowi właściwemu ze względu na siedzibę strony pozwanej, powołując się w tym zakresie na art. 15 § 1 Kpc.

W uzasadnieniu strona pozwana oświadczyła, że nie kwestionuje zdarzenia ubezpieczeniowego i własnej odpowiedzialności jako ubezpieczyciel OC sprawcy. Strona pozwana podniosła, że przeprowadziła postępowanie likwidacyjne szkody w sposób rzetelny, a dokonana wnikliwa analiza całokształtu sprawy skutkowałą wypłatą odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego za okres 18 dni w łącznej kwocie 2.372,10 zł brutto. Strona pozwana wskazała, że zasadny okres wynajmu pojazdu obejmuje zsumowane okresy cząstkowe, na który składały się w tym przypadku 1 dzień technologicznego czasu naprawy, 2 dni czasu organizacyjnego, 5 dni oczekiwania na oględziny, 10 dni oczekiwania na drugie oględziny. Strona pozwana zakwestionowała, by okres najmu pojazdu zastępczego odpowiadał okresowi niezbędnemu i koniecznemu w danych okolicznościach sprawy na dokonanie naprawy.

Nadto strona pozwana podniosła, że kwestią sporną w postępowaniu pozostaje również wysokość stawki wskazanej przez powódkę – 196,80 zł brutto. Strona pozwana podniosła, że wedle jej wiedzy stawka najmu pojazdu zbliżonej klasy u konkurencyjnych wypożyczalni przy uwzględnieniu segmentu najmowanego pojazdu wynosi średnio 127 zł brutto, a zatem powódka w sposób oczywisty zawyżyła ww. stawkę.

Ponadto strona pozwana podniosła, że w dacie zdarzenia uszkodzony pojazd stanowił współwłasność M. W. (1) i N. W. (1). Jednocześnie umowa najmu z powódką została zawarta wyłącznie przez N. W. (1), bez zgody czy upoważnienia M. W. (1). Z tego względu strona pozwana podniosła, że powódka nie posiada legitymacji czynnej do występowania w niniejszej sprawie, a czynności dokonane przez N. W. (1) zostały dokonane wadliwie.

Nadto w ocenie strony pozwanej poszkodowany powinien współdziałać przy wykonywaniu zobowiązania, informując ubezpieczyciela o wynajęciu pojazdu zastępczego i jego kosztach, bowiem ubezpieczyciel ma prawo do zajęcia stanowiska i zwrócenia uwagi poszkodowanemu na współdziałanie przy wykonaniu zobowiązania.

W odpowiedzi powódka wniosła m.in. o nieuwzględnienie wniosku strony pozwanej o przekazanie sprawy sądowi właściwemu ze względu na siedzibę strony pozwanej. Zaprzeczyła też zarzutowi braku własnej legitymacji czynnej. Nadto powódka ponownie podniosła, że najem trwający od 13.12.2015 r. do 16.01.2016 r. tj. 35 dni pokrywa się z

okresem likwidacji szkody i okresem pozostawiania uszkodzonego pojazdu w serwisie naprawczym. Z powyższego wynika, że warsztat dokonywał wszelkich prac związanych z naprawą pojazdu bez zbędnej zwłoki, a w istocie to z przyczyn leżących po stronie pozwanej w zakresie dokonania oględzin i sporządzenia kosztorysu spowodowała, że najem wydłużył się o 30 dni z 35 dni rzeczywistego najmu. Jednocześnie strona pozwana nie wykazała, że w procesie naprawy doszło do jakichkolwiek zbędnych i istotnych przestoju, za które ponosiłby odpowiedzialność warsztat lub poszkodowana. Ponadto nie można w kwestii terminu najmu pojazdu zastępczego kierować się tzw. technologicznym czasem naprawy pojazdu w przypadku, gdy pojazd faktycznie przebywał w serwisie naprawczym. Czas oczekiwania na wykonanie dodatkowych oględzin i sporządzenie kosztorysu, a także oczekiwanie na części zamienne wchodzi w zakres uzasadnionego okresu naprawy pojazdu. Nie można zatem pozbawiać poszkodowanego prawa do dysponowania sprawnym pojazdem w okresie rzeczywistego pozostawiania uszkodzonego samochodu w serwisie naprawczym. Odnosząc się do wysokości dobowej stawki najmu zastosowanej przez powódkę przyznała ona, że na lokalnym rynku istnieje możliwość wynajęcia samochodu za niższą kwotę niż ta, którą stosuje powódka, przy czym należy zauważyć, że inne podmioty trudniące się wynajmem aut wymagają od klientów uiszczenia kaucji, a także stosują limity kilometrów, czego powódka nie stosuje, co miało istotne znaczenie dla zapewnienia poszkodowanym możliwości korzystania z auta zastępczego w takim samym zakresie, w jakim korzystałyby one ze swojego środka lokomocji, gdyby nie wyrządzono im szkody. Jednocześnie należy podkreślić, że na lokalnym rynku funkcjonują również podmioty stosujące wyższe stawki niż powódka. Powódka podniosła, że na poszkodowanym nie spoczywa obowiązek poszukiwania kontrahenta oferującego swoje usługi najtaniej, natomiast niewątpliwie kontrahent poszkodowanego winien stosować ceny rynkowe, co należy uznać, że miało miejsce w niniejszej sprawie.

Powódka podniosła również, że strona pozwana również nie wykazała w żaden sposób, że wyrażała chęć bezgotówkowego zorganizowania pojazdu zastępczego dla poszkodowanych. Nie można zatem zaaprobować twierdzeń strony pozwanej, że poszkodowana N. W. najmując pojazd od powódki działała wbrew ciężącemu na nich obowiązkowi minimalizacji szkody.

Pismem z dnia 09.12.2016 r. strona pozwana zmieniła swoje dotychczasowe stanowisko i oświadczyła, że uznaje powództwo w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strona pozwana ponosi odpowiedzialność cywilną za szkodę w pojeździe marki m-ki S. (...) o nr rej. (...), będący współwłasnością poszkodowanych N. W. (1) i jej matki - M. W. (1), wyrządzoną wskutek kolizji drogowej z dnia 12.12.2015 r., której sprawcą był kierujący pojazdem ubezpieczonym u strony pozwanej z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Zakres uszkodzeń pojazdu skutkowało koniecznością przeprowadzenia jego naprawy i związaną z tym czasową niemożnością korzystania z niego przez poszkodowanych.

bezsporne

Powódka prowadzi działalność gospodarczą z/s we W. zajmując się m.in. wynajmem pojazdów zastępczych.

Dowód: - wydruk z (...) k. 10

W związku z zawartą ze sprawcą wypadku umową ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, poszkodowana N. W. zgłosiła stronie pozwanej roszczenie związane z zaistniałym wypadkiem komunikacyjnym. Szkada została zarejestrowana pod nr (...). Uszkodzony pojazd wykorzystywany był przez poszkodowaną N. W. w życiu codziennym. Poszkodowana nie dysponowała innym pojazdem, którym mogłaby zastąpić uszkodzone auto, związku z czym zmuszona była wynająć auto zastępcze – w dniu 13.12.2015 r. poszkodowana N. W. zawarła z powódką umowę najmu pojazdu P. (...), który to pojazd należał do tej samej klasy, co uszkodzony samochód (segment B). O zamiarze i zawarciu ww. umowy wiedziała poszkodowana M. W., która nadto w pełni akceptowała ten fakt.

Dowód: - umowa najmu z dnia 13.12.2015 r. - k. 11-13

- protokół zdawczo-odbiorczy auta zastępczego – k. 13,

- ogólne warunki najmu pojazdów – k. 12

- zeznania świadek N. W. – nośnik zapisu koperta k. 79

- zeznania świadek M. W. – nośnik zapisu koperta k. 79

Poszkodowana N. W. rozpoczęła najem auta w dniu 13.12.2015 r., natomiast zdała auto zastępcze w dniu 16.01.2016 r. W sumie najem trwał 35 dni i pokrywał się z okresem likwidacji szkody i naprawy pojazdu. Pojazd został bowiem wstawiony do warsztatu 18.12.2015 r., zaś naprawa zakończyła się dnia 16.01.2016 r.

Uszkodzone auto zostało przyjęte do naprawy w dniu 18.12.2015 r., tj. dzień po dokonaniu pierwszych oględzin przez ubezpieczyciela. W dniu 07.01.2016 r. strona pozwana dokonała drugich oględzin pojazdu i na tej podstawie sporządziła kosztorys naprawy, który doręczyła do warsztatu naprawczego w dniu 11.01.2016 r. W dniu 12.01.2016 r. warsztat dokonał zamówienia części zamiennych zgodnie ze sporządzonym kosztorysem, które zostały dostarczone do warsztatu w dniu 13.01.2016 r. W tym samym dniu warsztat rozpoczął naprawę blacharską, która trwała do 14.01.2016 r. W dniu zakończenia naprawy blacharskiej warsztat przystąpił do prac lakierniczych, które zakończono w dniu 16.01.2016 r. W tym samym dniu został zakończony proces naprawy uszkodzonego pojazdu i zwrócono pojazd poszkodowanej N. W. (1). Tego samego dnia poszkodowana zwróciła powódce najmowane auto zastępcze.

Dowód: - arkusz naprawy pojazdu – k.14

- akta szkodowe str. pozwanej – koperta k. 50

Z tytułu użytkowania pojazdu zastępczego powódka w dniu 18.01.2016 r. wystawiła na rzecz poszkodowanej N. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.974,10 zł.

Dowód: - faktura VAT nr (...) – k.15

W dniu 18.01.2016 r. powódka zawarła z poszkodowaną umowę przelewu wierzytelności. O zamiarze i zawarciu ww. umowy wiedziała poszkodowana M. W., która nadto w pełni akceptowała ten fakt.

Dowód: - umowa przelewu wierzytelności z dnia 18.01.2016 r. – k.16-18

- zeznania świadek N. W. – nośnik zapisu koperta k. 79

- zeznania świadek M. W. – nośnik zapisu koperta k. 79

W dniu 22.01.2016 r. pełnomocnik powódki wystąpił do strony pozwanej z wnioskiem o zwrot kosztów najmu wynikających z ww. dokumentów. Zawiadomienie dotarło do strony pozwanej również w tym dniu, gdyż było wysłane pocztą elektroniczną,

Dowód: - wniosek o wypłatę odszkodowania z dnia 22.01.2016 r. – k. 17-18

- akta szkodowe str. pozwanej – koperta k. 50

Pismem z dnia 01.02.2016 r. strona pozwana wydała decyzję o wypłacie kwoty 2.371,10 zł. Strona pozwana zweryfikowała okres najmu do 18 dni, uznając początkową datę najmu tj. 13.12.2015 r. jednakże kwestionując dalszy jego okres, oraz stawkę za dobę najmu ze 196,80 zł brutto do 127 zł brutto.

Dowód: - decyzja str. pozwanej z 01.02.2016 r. – k. 19-20

- akta szkodowe str. pozwanej – koperta k. 50

Firma (...) rent a car oferowała wynajem pojazdów w segmencie B w cenie 402,21 brutto za dobę. Spółka (...) Sp. z o.o. Sp. k. oferowała wynajem pojazdów w segmencie B w cenie 149 zł brutto za dobę. Firma (...) rent a car oferowała wynajem pojazdów w segmencie B w cenie od 123 zł do 175 zł za dobę. Firma (...) oferowała wynajem pojazdów w segmencie B w cenie od ok. 231 zł do 205 zł za dobę. Firma (...) Sp. z o.o. oferowała wynajem pojazdów w klasie kompaktowej w cenie 257,72 zł brutto za dobę.

Dowód: - wydruki cenników firm trudniących się najmem pojazdów – k. 20-24

Sąd zważył, co następuje :

Wniosek strony pozwanej o przekazanie sprawy sądowi właściwemu według miejsca siedziby strony pozwanej należało uznać za bezzasadny.

Powódka uzasadniając wybór sądu innego niż sąd właściwości ogólnej strony pozwanej wskazała, że uzasadnia właściwość miejscową tut. Sądu w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zgodnie z tym przepisem powództwo o roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń można wytoczyć bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia, z zastrzeżeniem art. 34a. Zgodnie z kolei z tym ostatnim przepisem powództwo o odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wytacza się wyłącznie przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania albo siedziby poszkodowanego zdarzeniem powodującym szkodę albo przed sąd właściwy dla miejsca zaistnienia tego zdarzenia. W braku wskazanych wyżej podstaw właściwości miejscowej powództwo można wytoczyć przed sąd właściwy według przepisów o właściwości ogólnej. Przelew wierzytelności nie wpływa na właściwość sądu. Wobec powyższego nie sposób przyjąć, że sądem właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy jest sąd właściwości ogólnej strony pozwanej, tj. według miejsca jej siedziby.

Natomiast powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 213 § 2 Kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W niniejszej sprawie nie ujawniły się powyższe okoliczności, a strona pozwana uznała w toku procesu roszczenie powódki.

Zgodnie bowiem z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W orzecznictwie sądowym ugruntowane jest, niekwestionowane zresztą przez stronę pozwaną w niniejszej sprawie, stanowisko, zgodnie z którym za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona (tak m.in. wyrok SN z 08.09.2004 r. IV CK 672/03, opubl. w Lex nr 146324). W najnowszym orzecznictwie sądowym wyrażono też wprost jednoznaczny pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (tak uchwała SN z 17.11.2011 r. III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468, OSP 2013/1/2, Biul.SN 2011/11/5, G.Prawna (...)). Za właściwy okres, za który przysługuje poszkodowanemu zwrot kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego należy natomiast uznać czas rzeczywistej naprawy z uwzględnieniem elementów procesu likwidacji szkody, co ma swoje uzasadnienie nie tylko w zasadzie pełnego odszkodowania, wynikającej z wyżej cytowanego przepisu art. 361 § 2 Kc, lecz również wynika z zasługującego na aprobatę poglądu wyrażonego w orzecznictwie sądowym, zgodnie z którym jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r., II CK 494/03, LEX nr 145121, Biul.SN 2005/3/11).

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że strona pozwana przyjęła wobec poszkodowanych, których następcą prawnym w zakresie wierzytelności o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego jest powódka, co do zasady swoją odpowiedzialność cywilną co do tej postaci szkody jakimi są koszty wynajęcia pojazdu zastępczego i wypłaciła powódce z tego tytułu określone świadczenie, które należy traktować jako świadczenie odszkodowawcze, kwestionując jednak żadaną przez powódkę stawkę z tego tytułu oraz długość okresu niezbędnego w okolicznościach niniejszej sprawy najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanych. Sporny był zatem okres, za jaki powódce należał się zwrot kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość należności z tego tytułu. Strona pozwana uznała jednak ostatecznie w toku procesu roszczenie powódki, a Sąd – z przyczyn wyżej wskazanych – był związany tym uznaniem powództwa.

Niezależnie jednak od powyższego uznania przyjąć należało, że powództwo zasługuje na uwzględnienie z innych powodów niż samo uznanie go przez stronę pozwaną.

Przede wszystkim wskazać należy, że zarzut strony pozwanej braku legitymacji czynnej powódki nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z art. 209 Kc każdy ze współwłaścicieli może wykonywać wszelkie czynności i dochodzić wszelkich roszczeń, które zmierzają do zachowania wspólnego prawa. Zatem zarówno stroną umowy najmu pojazdu zastępczego jak i stroną umowy cesji obejmującej dochodzenie od ubezpieczyciela odszkodowania z ubezpieczenia OC sprawy może być każdy ze współwłaścicieli, a więc mogła nim być jedna ze współwłaścicielek. Ponadto jak wynika z ustalonego stanu faktycznego o zamiarze i zawarciu obu ww. umów powódki ze przez wiedziała poszkodowana M. W., która nadto w pełni akceptowała ten fakt.

Nadto w ocenie Sądu należy przyjąć w niniejszej sprawie, że powódka mogła zasadnie żądać zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego przez okres 35 dni, tj. za okres od 13.12.2015 r. do 16.01.2016 r. włącznie, tj. za okres od dnia uszkodzenia pojazdu poszkodowanych do momentu jego naprawienia i jednoczesnego zdania pojazdu zastępczego. Powódka wykazała bowiem, iż w tym czasie poszkodowana N. W. rzeczywiście korzystała z pojazdu zastępczego na zasadzie czasowego najmu, a nadto wykazała, że w tym czasie trwała naprawa pojazdu poszkodowanych, a czasokres jej trwania należy ocenić jako uzasadniony okolicznościami niniejszej sprawy. Zgodzić się zatem należy z powódką, że kwestionowanie przez stronę pozwaną długości okresu najmu pojazdu zastępczego o 17 dni jest bezzasadne. Najem pojazdu zastępczego trwający od 13.12.2015 r. do 16.01.2016 r. tj. 35 dni pokrywał się z okresem likwidacji szkody i okresem pozostawiania uszkodzonego pojazdu w serwisie naprawczym, co wynika z załączonego do pozwu harmonogramu naprawy pojazdu. Nadto z ustalonego stanu faktycznego wynika, że warsztat dokonywał wszelkich prac związanych z naprawą pojazdu bez zbędnej zwłoki, a w istocie to z przyczyn leżących po

stronie pozwanej w zakresie dokonania oględzin i sporządzenia kosztorysu spowodowała, że najem wydłużył się o 30 dni z 35 dni rzeczywistego najmu. Strona pozwana potrzebowała bowiem aż 6 dni na wykonanie pierwszych oględzin pojazdu (17.12.2015 r.), a później kolejnych 20 dni na wykonanie kolejnych oględzin (07.01.2016 r.). Następnie 4 dni zajęło pozwanemu doręczenie do warsztatu kosztorysu naprawy, co miało miejsce w dniu 11.01.2016 r. W istocie zatem warsztat wybrany przez poszkodowaną potrzebował jedynie 5 dni na wykonanie prac naprawczych. Zauważyć należy, że poszkodowane oddały auto do naprawy do przedsiębiorstwa zajmującego się działalnością tego typu profesjonalnie, a po przekazaniu auta nie miały wpływu na pracę serwisu. Jednocześnie strona pozwana nie wykazała, że w procesie naprawy doszło do jakichkolwiek zbędnych i istotnych przestoju, za które ponosiłby odpowiedzialność warsztat lub poszkodowana. Ponadto nie można w kwestii terminu najmu pojazdu zastępczego kierować się tzw. technologicznym czasem naprawy pojazdu w przypadku, gdy pojazd faktycznie przebywał w serwisie naprawczym. Naprawa pojazdu powypadkowego obejmuje m.in. demontaż części uszkodzonych, wymaga oczekiwania na zamówione części zamienne, wiąże się z normalnym czasem pracy warsztatu uwzględniającym przerwy wynikające z regulacji prawa, a nadto z czynnościami czysto technicznymi, przy czym na czynności te poszkodowany realnie nie ma wpływu, tak jak strona powodowa która na skutek cesji wierzycelności wstąpiła w jego miejsce (tak m.in. SO we Wrocławiu w wyroku z 31.01.2013 r., II Ca 1320/12). Czas oczekiwania na wykonanie dodatkowych oględzin i sporządzenie kosztorysu, a także oczekiwanie na części zamienne wchodzi w zakres uzasadnionego okresu naprawy pojazdu. Nie można zatem pozbawiać poszkodowanego prawa do dysponowania sprawnym pojazdem w okresie rzeczywistego pozostawiania uszkodzonego samochodu w serwisie naprawczym. Skoro więc z ustalonego stanu faktycznego wynika, że okres kiedy poszkodowane nie mogły korzystać ze swojego uszkodzonego pojazdu wynosił 35 dni, to do zwrotu kosztów najmu za cały ten okres jest zobowiązana strona pozwana.

Odnosząc się do wysokości dobowej stawki najmu zastosowanej przez powódkę wskazać należy, że rzeczywiście, na lokalnym rynku istnieje możliwość wynajęcia samochodu za niższą kwotę niż ta, którą stosuje powódka, przy czym należy zauważyć, że inne podmioty trudniące się wynajmem aut wymagają od klientów uiszczenia kaucji, a także stosują limity kilometrów, czego powódka nie stosuje, co miało istotne znaczenie dla zapewnienia poszkodowanym możliwości korzystania z auta zastępczego w takim samym zakresie, w jakim korzystałyby one ze swojego środka lokomocji, gdyby nie wyrządzono im szkody. Jednocześnie należy pokreślić, że na lokalnym rynku funkcjonują również podmioty stosujące wyższe stawki niż powódka, o czym świadczą chociażby wydruki cenników załączone do pozwu. Stawki stosowane przez powódkę można zatem uznać za stawki rynkowe, a zatem strona pozwana nie była uprawniona do redukcji zastosowanej przez nią w niniejszej sprawie stawki ze 196,80 zł brutto (tj. 160 zł netto) na 127 zł brutto. Należy zgodzić się z poglądem, że na poszkodowanym nie spoczywa obowiązek poszukiwania kontrahenta oferującego swoje usługi najtaniej, natomiast niewątpliwie kontrahent poszkodowanego winien stosować ceny rynkowe, co należy uznać, że miało miejsce w niniejszej sprawie. Skoro poszkodowany ma prawo do najmu pojazdu zastępczego od podmiotu stosującego stawki rynkowe (zrelacjonowane do klasy pojazdu zbliżonej w stosunku do pojazdu uszkodzonego i obszaru), to stawki powódki mogłyby zostać uznane za zawyżone jedynie w przypadku stwierdzenia, że nie są one stawkami rynkowymi bądź pojazd nie jest pojazdem klasy zbliżonej do pojazdu uszkodzonego, a tego strona pozwana nie udowodniła.

Zgodzić się należy również z powódką, że strona pozwana również nie wykazała w żaden sposób, że wyrażała chęć bezgotówkowego zorganizowania pojazdu zastępczego dla poszkodowanych. Nie można zatem zaaprobować twierdzeń strony pozwanej, że poszkodowana N. W. najmując pojazd od powódki działała wbrew ciężącemu na nich obowiązkowi minimalizacji szkody.

Z uwagi na powyższe, skoro na powódkę skutecznie przeszło uprawnienie poszkodowanych do żądania odszkodowania z tytułu kosztów zasadnego najmu pojazdu zastępczego w kwocie 6.974,10 zł, a strona pozwana dotąd wypłaciła powódcie jedynie kwotę 2.372,10 zł, powódka mogła żądać zasadnie zasądzenia od strony pozwanej pozostałej kwoty 4.602 zł, o czym orzeczono – niezależnie od uznania powództwa przez stronę pozwaną – w pkt I wyroku.

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego należało orzec – niezależnie od uznania powództwa również i w tym zakresie - w oparciu o art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli

Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W związku z tym, że żądanie w zakresie odsetek pozostawało w granicach tych unormowań, należało przychylić się do żądania powódki w tym zakresie co do kwoty zasądzonej z tego tytułu, a więc liczyć je w wysokości ustawowej od kwoty 4.602 zł za okres od dnia 23.02.2016 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 Kpc obciążając kosztami postępowania stronę pozwaną, którą należało uznać za przegrywającą sprawę, jako że uznała ona powództwo dopiero w toku procesu i nie ma w związku z tym zastosowania do niej art. 101 Kpc. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powódki kwota 1.448 zł stanowi sumę celowych w rozumieniu art. 98 § 1 i 2 Kpc kosztów procesu poniesionych przez powódkę, na którą składała się kwota 231 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 1.200 zł tytułem opłaty za czynności radcy prawnego reprezentującego powódkę (§ 2 pkt 3 w zw. z § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego przez powódkę jej pełnomocnikowi.

O nadaniu wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 Kpc z uwagi na uznanie powództwa przez stronę pozwaną.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.